

скоро слѣдъ това умрѣлъ и Тамерланъ, кога билъ на бой въ Китай. Той събралъ монголски ти войводи, и имъ казалъ: »Азъ и ви имаме много грѣхове; ми пролѣхме много мохамеданска кръвъ; врѣме е вече да я омиемъ съ друга по-угодна Богу кръвъ; да идемъ да избиемъ китайски ти езичници.« Слѣдъ Тамерлана голѣмата негова държава пакъ се растурила на части; а дивити и грозни Монголи пакъ като напрѣдъ зели да се скитатъ съ стадата си по пространните голини въ Срѣдна Азия; само въ тѣхните длъги и жални пѣсни се срѣштатъ понѣкога въспоминания за миналата слава на прѣдѣдите имъ.

Ударъ тѣ, што нанеслъ Тамерланъ на Турското царство, спрѣлъ успѣхити на Османцити, и направилъ да остане признание то на Цариградъ 50 години назадъ. Европейцити не се воспользовали отъ побъркование то на Турцити, а ги оставили да се оправятъ и изново да подкачатъ завоеванията си въ Европа. Византийска та държава изгубила тако-речи всички ти си области: тя състояла тогава само отъ столицата Цариградъ и отъ нѣколко околни мѣста: царъ тѣ билъ вече поданикъ на султанъ тѣ.

Призиманіе на Цариградъ. Византийскій царъ *Иоанъ Палеологъ*, за да избави държавата та да не пропадне съвсѣмъ и за да добие помощъ отъ западна Европа, рѣшилъ се да съедини Гръцката църква съ Римската, и отишълъ съ византийски владици въ Италия; тамъ на духовний сборъ въ Флоренция слѣдъ голѣли прѣспирни за папската власть, за чистилиште то и пр. било подписано съединение то на църквити или така-наречена та Флорентийска уния (1439 год.). Нѣ Гръцити отхвърлили това съединение. Папата се обрелъ на Гръцити, че ште повдигне Западна Европа срещу Турцити, нѣ малко сполучилъ въ тая работа. Той сполучилъ да повдигне на война само полско-унгарскій царъ Владислава III (синъ Яге-